

Arrest

nr. 260 840 van 16 september 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-P. DE BUISSET
rue Saint Quentin 3-5
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 13 september 2021 per faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 september 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2021 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M.-P. DE BUISSET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Verzoeker kwam op 8 oktober 2018 toe op het Belgische grondgebied en diende op 19 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 27 mei 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad)

de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 25 november 2020 (RvV 25 november 2020, nr. 244 779).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 4 januari 2021 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.4. Verzoeker werd op 7 september 2021 geïnterpelleerd te Antwerpen wegens illegaal verblijf.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 7 september 2021 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 07.09.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: C.(...)

voornaam: M.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Guinee

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten

volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart dat hij in België een relatie heeft met een man die hij ziet wanneer deze vrij is. Betrokkene toont hiermee niet aan dat de relatie die hij heeft met deze Belgische vrouw voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 04.01.2021 (bijlage 13qq). Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 04.01.2021 (bijlage 13qq). Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene werd gehoord op 07.09.2021 en verklaart dat hij niet wil/kan terugkeren naar Guinea omdat hij er problemen zou hebben omwille van zijn seksuele geaardheid.. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn asielaanvraag van 19.10.2018. Uit het onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart stress te hebben en hiervoor naar een psycholoog te gaan, maar brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 04.01.2021 (bijlage 13qq). Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst

Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, V.(...) M.(...), Attaché, gemachtigde Voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van de politie van Antwerpen en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas de betrokkene,, C.(...), M.(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas.

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid V.(...) M.(...), Attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (3)

Brussel, 07.09.2021”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Le requérant qui a été arrêté et placé en détention ce 7.09.2021 et introduit la présente requête dans les 5 jours qui suivent son arrestation. Il a par conséquent agi avec toute la diligence requise. Par ailleurs, dans la mesure où il est détenu en vue de son expulsion, il est établi que la procédure ordinaire ne serait pas de nature à empêcher la réalisation du préjudice subi ci-dessus.”

3.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 7 september 2021 van zijn vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar het centrum voor illegalen te Merksplas. Omwille van de vasthouding en de overbrenging met het oog op zijn terugleiding naar de grens, die voorlopig nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing heeft plaatsgevonden.

3.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 8, 12 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 41.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: richtlijn 2008/115/EG) en van het beginsel van de rechten van verdediging. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

« 2. Discussion

Première branche : absence de prise en considération des problèmes médicaux du requérant et violation du principe du droit à être entendu

En ce que, le requérant nécessite d'un suivi psychologique et psychiatrique en Belgique, dont la partie adverse n'a pas tenu compte de manière adéquate.

Alors que, la partie adverse est tenue de prendre en considération la situation médicale du requérant avant toute prise de décision de renvoi conformément à l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 et de motiver de manière adéquate sa décision.

Lors de son audition (droit à être entendu), le requérant a également déclaré qu'il voyait un psychologue/psychiatre, mais il lui a été reproché de ne pas avoir fourni des éléments/preuves qui démontrent qui lui est impossible de rentrer dans son pays d'origine.

Le requérant est suivi par un psychiatre, un psychologue et bénéficie d'un traitement médicamenteux :

Du 5 mars 2021 au 18 juin 2021, il a suivi un groupe de parole et son psychiatre/psychologue en formation atteste ce qui suit (pièce 8) :

Cliënt was correct aanwezig op de sessies. We leren hem kennen als iemand die aanvankelijk een afwachtende houding aanneemt, maar nadien wel open vertelt over de moeilijkheden die hij ervaart, kaderend binnen zijn vluchtverleden en de onzekerheden omtrent zijn huidige asielaanvraag. Hij vertelt over lichamelijke en psychische klachten zoals: slaapproblemen, piekeren, hoofdpijn, spierpijn, stress. Hij probeert hiermee om te gaan door te sporten, mediteren en vrijwilligerswerk te doen. Sommige visualisatie-oefeningen waren zichtbaar moeilijk voor cliënt. De reden hiervoor was dat het hem confronteerde met levensbedreigende situaties uit zijn vluchtverleden. Hij neemt het advies van de groepsleden en -therapeuten ter harte en zet zich zodoende in om vrijwilligerswerk te doen bij verschillende activiteitencentra. Hij zet zich ook in om Nederlandse les te volgen. Zijn deelname aan de groep heeft ertoe bijgedragen dat hij ondanks de aanwezige stressfactoren, terug meer contact kan maken met anderen. Evenwel zijn we van mening dat de onzekerheden omtrent zijn asielprocedure een nefaste invloed hebben op zijn mentale welzijn »

Depuis janvier 2021, Monsieur est suivi pour un soutien psychologique par le CAW Anvers. Madame A.(...) atteste ce qui suit (pièce 10) :

« Betrokkene kampt met klachten die verband houden met posttraumatische stress ten gevolge van verschillende traumatische ervaringen in zijn thuis- en migratieland, die te maken hebben met zijn seksuele geaardheid. Het betreft hier onder meer slaap – en concentratieproblemen, depressieve symptomen, stress, lichamelijke pijn nachtmerries, piekeren en een negatief toekomstbeeld. Daarnaast worstelt mijn client met stress en angstklachten die gerelateerd zijn aan zijn precarie verblijf. »

Son psychiatre témoigne, A-M J.(...)témoigne ce qui suit (pièce 11) :

« Patient verteld dat hij in 2018 in België aankwam na zijn vlucht uit zijn moederland Guinée. Hij daar problemen gekregen hebben met zijn familie en de overheid, vanwege zijn seksuele geaardheid. Er waren toen ook al klachten van psychische aard om deze redenen. Hij vertelt over een uitgezeten gevangenisstraf om deze reden. Dit alles heeft ertoe geleid weg te vluchten uit zijn geboorteland. Er is een volledige contractbreuk met zijn familie. In de eerstvolgende periode op zijn aankomst heeft patient zich geleidelijk goed weten te integreren in Vlaanderen. Hij volgt nog steeds Nederlandse les (spreekt de taal intussen opmerkelijk goed), en had plannen om een opleiding te starten. Hij werkte intussen als arbeider in ons land. Hui zou van opleiding geoloog zijn, wat in Vlaanderen weinig kansen kiedt. Hij heeft een netwerk opgebouwd, en woont en betaalt een eigen appartement. In het najaar van 2020 echter verderder er veel, omdat zijn asielaanvraag negatief werd beantwoord. Hierdoor ontwikkelt patient allerlei klachten : slapeloosheid, stemmingsproblemen, eetbusproblemen, hoofdpijn, hartkloppingen, ... erger dan in 2018. Deze zijn van vitaal-depressieve en psychosomatische aard. Patient is van België te moeten verlaten en terug te moeten keren naar het land waar hij vreest terug vervolgd te zullen worden vanwege zijn seksuele geaardheid.

Besluit :

Angstig, viaal-depressieve klachten bij een getraumatiseerde man met een vluchtegeschiedenis, naar aanleiding van het feit dat hij uitgeprocedeerd is wat betreft zijn asielaanvraag. Gezien zijn homoseksuele geaardheid is er grote angst dat hij terug zou moeten keren naar Guinee, waar homoseksualiteit strafbaar is.

Ce psychiatre a également prescrit un traitement médicamenteux au requérant.

Lors de son audition (droit à être entendu), le requérant a expliqué qu'il avait un suivi au niveau de la santé mentale. Il est difficilement concevable qu'on lui reproche lors de son audition de ne pas avoir fourni de preuve ou d'éléments concernant sa situation médicale en raison du fait qu'il n'avait pas de documents médicaux avec lui lors de son audition.

La décision n'a pas pris en considération les éléments médicaux corrects du requérant étant donné qu'on ne lui a pas donné l'occasion de produire les différents éléments.

D'ailleurs, après son arrestation, sa voisine, L.(...) G.(...), très inquiète quant à l'état de santé du requérant a rendu visite au requérant se trouvant en centre fermé à Merksplas et lui a ramené les médicaments qu'il prend. Elle témoigne ce qui suit (pièce 2):

M.(...) werd dinsdagochtend bij hem thuis opgepakt door de politie. Ik ben ter plaatse gegaan om M.(...) nog te kunnen zien en om te horen wat er gebeurde.

Gezien we niet wisten wat er na de arrestatie zou gebeuren, de stressvolle omstandigheden en weinig tijd, is M.(...) meegegaan zonder al te veel gerief. In de loop van de namiddag kreeg ik telefoon van de persoon die bij de arrestatie was, dat M.(...) werd overgebracht naar het gesloten centrum in Merksplas. We hebben gezien dat zijn medicatie (quetiapine) nog op zijn kamer lag. Ik heb getracht terug te bellen

naar het nummer van die persoon om te melden dat hij zijn medicatie nodig had en of er een mogelijkheid was om dat nog op te halen, maar er werd niet opgenomen. Ik heb geen boodschap achter gelaten. Vervolgens heb ik in de loop van de namiddag gebeld naar Merksplas waar men mij vertelde dat ik gerust gerief en medicatie mocht brengen tot 22u.

Om 20u zijn we dan wat gerief gaan brengen en hebben we zijn medicatie afgegeven aan het onthaal in Merksplas.

Woensdag zijn we op bezoek geweest bij M.(...) Ik heb hem 3 formulieren laten tekenen (en uiteraard uitgelegd en met hem overlopen) waarin hij de toestemming geeft aan de arts van het centrum in Merksplas, de huisarts en de arts van constats om gegevens over zijn medisch dossier te mogen delen. Vervolgens heb ik een papier terugbezorgd aan het onthaal in Merksplas, één gaan afgeven bij zijn huisarts en één gemaaild naar de dokter van constats.

Ik heb het gerief en de medicatie van M.(...) dinsdag gebracht en een bezoek gebracht aan M.(...) op woensdag en vrijdag.

Wat ik merk in mijn contact met M.(...) zowel telefonisch als "live" is dat hij erg verward is. Hij herhaalt heel vaak wat hij zegt. Als ik hem iets vraag, begrijpt hij het niet meteen of hij heeft last om na te denken en een antwoord te geven. Hij is enorm onzeker. Hij praat stil en traag. Hij geeft een suffe indruk. Hij houdt zich sterk en kalm. Ik merk dat zijn ogen dof zijn, zijn spreken gaat moeizaam. Ik maak me zorgen over zijn mentale gezondheid.

Naar mijn gevoel en hoe ik hem ken, is het voor iemand als M.(...) (vooral gezien zijn kwetsbaarheid, maar ook gezien zijn karakter en zijn goed burgerschap), absoluut niet wenselijk om langdurig in een gesloten instelling te verblijven.

Daarom hoop ik natuurlijk dat M.(...) de kans krijgt om, in afwachting van de beslissing over zijn aanvraag, zijn tijd door te brengen buiten het centrum, zonder stress en zonder opgesloten te zijn.

En outre, le requérant produit de la documentation en annexe de laquelle, il ressort qu'il lui sera impossible de suivre un traitement psychologique en Guinée. En effet, il n'existe pas de législation spécifique sur la santé mentale en Guinée, aucun budget n'est alloué à ce poste, le personnel n'est pas formé, il y a uniquement 30 psychologues pour l'ensemble de la Guinée...

La partie adverse a écarté les problèmes médicaux du requérant vu qu'il n'a pas pu fournir de preuves. Or il s'agit de problèmes sérieux, nécessitant d'un suivi régulier. La situation médicale est inquiétante au vu des différents rapports joints en annexe du présent recours.

La décision attaquée déclare que le requérant n'a pas fourni de preuve ou d'éléments démontrant de ses problèmes médicaux. Comme expliqué, le requérant n'avait pas au moment de son arrestation, les documents médicaux sur lui. Si la partie adverse avait connaissance des documents et qui sont produits en annexe du recours, elle aurait pu analyser la situation médicale du requérant en connaissance de cause et en prenant en considération les avis de professionnelles de la santé et constater que la situation médicale du requérant est très inquiétante. D'autre part, la partie adverse ne se base pas sur des avis de professionnels de la santé pour analyser un risque de retour vers son pays d'origine.

Ainsi le délégué du Secrétaire d'État a tenu compte des dispositions de l'article 74/13 dans sa décision d'éloignement.

L'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 se lit comme suit :

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. »

Le législateur a imposé à la partie adverse de tenir compte de l'état de santé d'un ressortissant d'un pays tiers lorsqu'elle prend une décision d'éloignement. Cette disposition constitue la transposition de l'article 5 de la Directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier.

En outre, Votre Conseil a rendu un arrêt en extrême urgence en date du 9 février 2018(nr 199 496 -pièce 4) dans lequel elle a estimé ce qui suit :

"Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing daadwerkelijk werd gehoord inzake eventuele gezondheidsproblemen die een terugkeer naar haar land van herkomst in de weg kunnen staan. De verwerende partij wijst op volgende vermelding in het administratief verslag vreemdelingencontrole van 1 februari 2018, om te stellen dat dit wel het geval zou zijn " Bijzondere inlichtingen Medische verzorging is noodzakelijk: ja - nee". Uit deze vermelding blijkt op het eerste zicht enkel dat de betrokken politieagent van oordeel was dat medische vezorging niet noodzakelijk is, doch zonder dat blijkt waarop zij als niet-arts zich steunde om zulks te stellen. Hieruit blijkt op het eerste zicht nog niet dat aan de verzoekende partij effectief de vraag werd gesteld of zij gezondheidsproblemen heeft die volgens haar verhinderen dat zij terugkeert naar haar land van herkomst en zij de kans kreeg in dit verband verklaringen af te leggen of stukken voor te leggen.

(...)

De verwerende partij wijst er vervolgens op dat de verzoekende partij op 3 februari 2018 onder meer werd gehoord over haar gezondheidstoestand. Na raadpleging van het administratief dossier dient inderdaad te worden vastgesteld dat de verzoekende partij op 5 februari 2018 werd gehoord inzake haar gezondheidsproblemen. Op dat ogenblik was de bestreden beslissing evenwel al genomen en betekend. Derhalve blijkt dat de verzoekende partij pas na de totstandkoming van de bestreden beslissing werd gehoord door middel van de vragenlijst."

Cette jurisprudence est applicable ipso facto au cas d'espèce dans la mesure où la motivation de la décision attaquée ne prend pas en considération de manière adéquate la situation médicale du requérant. Votre Conseil a suspendu la décision attaquée vu que la partie adverse n'avait pas tenu compte dans sa décision de la situation médicale du requérant. Il est également reproché à la partie adverse d'avoir pris cette décision sans un avis médical.

En n'ayant pas pris la peine de laisser au requérant la possibilité de fournir des documents médicaux, la partie adverse n'a pas tenu compte de son état de santé et a violé non seulement le principe général du droit à être entendu, mais aussi l'article 3 de la CEDH, l'article 74/13 de la loi du 15/12.1980, ainsi que son obligation de motivation formelle consacrée à l'article 62 de la même loi du 15.12.1980.

Deuxième branche : absence de prise en considération des éléments familiaux et de la vie privée du requérant

La partie adverse est tenue de prendre en considération la situation familiale et privée du requérant avant toute prise de décision de renvoi conformément à l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 et 8 de la CEDH. Le requérant a déclaré, dans le cadre de son droit d'être entendu, qu'il était en relation avec une personne. La partie adverse déclare qu'il ne démontre pas que la relation avec cet homme (et non femme), ne tombe pas sous l'application de l'article 8 CEDH et que le requérant est informé des conséquences que cela peut avoir de commencer une vie privée lors d'un séjour irrégulier.

Comme cela ressort des pièces jointes en annexe du recours et de son dossier administratif, le requérant est en Belgique depuis moins de 3 ans, mais est déjà très fortement intégré en Belgique. Les témoignages d'amis et du personnel de la santé sont très élogieux à son égard (pièces 4-7 et 13-14). Le témoignage de sa voisine L.(...) G.(...) reprend avec précision et détaille le parcours du requérant et les liens qui se sont créés (pièce 3).

D'autre part, le requérant a également entamé récemment une relation avec un homme dont un témoignage est produit en annexe.

Depuis août 2021, le requérant a une relation avec M.(...) D.(...) V.(...) qui a rédigé un témoignage (pièce 12):

Je suis M.(...)V.(...)j'ai 47 ans, je vis à [A.] et je suis père de 2 enfants adolescentes. J'ai divorcé il y a plusieurs années au moment où je suis sorti du placard.

J'ai rencontré M.(...) il y a quelques semaines, un soir où je suis allé prendre un verre en compagnie de mes amis dans un café du quartier. Un peu plus tard, M.(...) et ses amis à lui nous ont rejoint à notre table et nous avons sympathisé. À la fin de la soirée nous nous sommes échangé nos numéros de téléphone. Quelques jours plus tard, nous voulions nous revoir au même café mais finalement il m'a gentiment invité chez lui. Là, nous avons vraiment pu faire connaissance. Je lui ai raconté mon histoire (originaire de Suisse, émigré en Belgique pour mes études à l'âge de 20 ans, marié et enfin la décision prise plus tard d'assumer mon homosexualité, divorce mais avec une bonne relation avec mon ex-femme).

À son tour M.(...) m'a raconté son parcours. Le fait qu'il est homosexuel et l'impact que cela a eu sur sa vie, jusqu'à ce qu'il n'ait pas d'autre choix que de fuir son pays d'origine.

Le fait que je sois aussi homosexuel lui a donné la confiance dont il avait besoin pour s'en ouvrir à moi aussi. Il n'est en effet pas facile d'en parler quand on a grandi dans une culture où ce thème est un grand tabou.

Depuis, nous nous voyons régulièrement, nous faisons des activités ensemble et nous sommes en contact quasi quotidien.

Il ne ressort pas de la décision que la partie adverse n'ait pris au sérieux la situation familiale et la vie privée du requérant, car la décision attaquée n'a pas effectué un examen sous l'angle de l'article 8 CEDH. La partie adverse se devait d'effectuer cet examen sous l'angle 8 de la CEDH étant donné qu'il a mentionné l'existence de sa relation amoureuse et qu'il dispose d'une vie privée très importante en Belgique et qui joue un rôle très important comme soutien du requérant.

En outre, l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 se lit comme suit :

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. »

Le législateur a imposé à la partie adverse de tenir compte de la vie privée et familiale d'un ressortissant d'un pays tiers lorsqu'elle prend une décision d'éloignement. Cette disposition constitue la transposition de l'article 5 de la Directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier.

Dans un arrêt n° 211 437 du 24 octobre 2018, votre Conseil a suspendu en extrême urgence un ordre de quitter le territoire avec maintien en raison du fait que la partie adverse n'avait pas appliqué l'article 8 de la CEDH :

« À cet égard, dans la décision attaquée, la partie défenderesse a motivé la décision attaquée au regard des éléments dont elle avait connaissance dans les termes suivants : « Préalablement à cette décision, l'intéressé a été entendu par la zone de police de Namur le 18.10.2018 et il déclare avoir une relation en Belgique dans un centre, sans donner plus d'information sur la personne. Une violation de l'article 8 de la CEDH ne peut être donc acceptée. »

Or, si certes, il convient de constater que la partie défenderesse disposait de peu d'informations sur madame B., le Conseil estime *prima facie* que cette motivation, se limitant à écarter l'application de l'article 8 de la CEDH sans la moindre justification quant à ce, est manifestement insuffisante à permettre de conclure que la vie privée et familiale du requérant a été prise en considération et que la balance des intérêts en présence a été faite. Le Conseil observe également que le dossier administratif ne contient aucun rapport de synthèse qui révélerait une telle analyse. »

Comme expliqué ci-devant, il ne ressort par conséquent pas de la présente décision d'éloignement que la partie adverse a tenu compte de la vie familiale et vie privée du requérant.

En ne prenant pas en considération la vie privée et familiale du requérant, la partie adverse n'a pas tenu compte de sa situation familiale et l'intérêt supérieur de sa fille et a violé son devoir de motivation, mais aussi l'article 8 de la CEDH et aussi l'article 74/13 de la loi du 15/12.1980.

Quatrième branche : Défaut d'une analyse individuelle dans l'appréciation d'un risque de fuite

Lorsqu'il existe un risque de fuite dans le chef du requérant, l'Office des étrangers peut décider de remettre un ordre de quitter le territoire avec maintien sans délai pour quitter le territoire conformément à l'article 74/14 de la loi du 15.12.1980 :

“Art. 74/14 § 1er. La décision d'éloignement prévoit un délai de trente jours pour quitter le territoire.

§ 3. Il peut être dérogé au délai prévu au § 1er, quand :

1° il existe un risque de fuite,”

L'article 1, §1er, 1° de la loi précitée définit le risque de fuite comme suit : “le fait qu'il existe des raisons de croire qu'un étranger qui fait l'objet d'une procédure d'éloignement, d'une procédure pour l'octroi de la protection internationale ou d'une procédure de détermination de ou de transfert vers l'État responsable du traitement de la demande de protection internationale, prendra la fuite, eu égard aux critères énumérés au § 2”

L'article 1, §2 de la loi du 15.12.1980, contient 11 critères objectifs qui permettent d'apprécier ce risque de fuite et indique également qu'il doit être tenu compte des circonstances propres à chaque cas pour l'appréciation de ce risque:

“§ 2. Le risque de fuite visé au paragraphe 1er, 1°, doit être actuel et réel. Il est établi au terme d'un examen individuel et sur la base d'un ou plusieurs critères objectifs suivants, en tenant compte de l'ensemble des circonstances propres à chaque cas :

1° l'intéressé n'a pas introduit de demande de séjour à la suite de son entrée illégale ou durant son séjour illégal ou n'a pas présenté sa demande de protection internationale dans le délai prévu par la présente loi;

2° l'intéressé a utilisé des informations fausses ou trompeuses ou des documents faux ou falsifiés, ou a recouru à la fraude ou a employé d'autres moyens illégaux dans le cadre d'une procédure de protection internationale, de séjour, d'éloignement ou de refoulement ;

3° l'intéressé ne collabore pas ou n'a pas collaboré dans ses rapports avec les autorités chargées de l'exécution et/ou de la surveillance du respect de la réglementation relative à l'accès au territoire, au séjour, à l'établissement et à l'éloignement des étrangers;

4° l'intéressé a manifesté sa volonté de ne pas se conformer ou a déjà contrevenu à l'une des mesures suivantes :

a) une mesure de transfert, de refoulement ou d'éloignement;

b) une interdiction d'entrée ni levée ni suspendue;

c) une mesure moins coercitive qu'une mesure privative de liberté visant à garantir son transfert, son refoulement ou son éloignement, qu'elle soit restrictive de liberté ou autre;

d) une mesure restrictive de liberté visant à garantir l'ordre public ou la sécurité nationale;

e) une mesure équivalente aux mesures visées aux a), b), c) ou d), prise par un autre État membre;

5° l'intéressé fait l'objet d'une interdiction d'entrée dans le Royaume et/ou dans un autre État membre, ni levée ni suspendu;

6° l'intéressé a introduit une nouvelle demande de séjour ou de protection internationale immédiatement après avoir fait l'objet d'une décision de refus d'entrée ou de séjour ou mettant fin à son séjour ou immédiatement après avoir fait l'objet d'une mesure de refoulement ou d'éloignement;

7° alors qu'il a été interrogé sur ce point, l'intéressé a dissimulé avoir déjà donné ses empreintes digitales dans un autre État lié par la réglementation européenne relative à la détermination de l'État responsable

de l'examen d'une demande de protection internationale à la suite de l'introduction d'une demande de protection internationale;

8° l'intéressé a introduit plusieurs demandes de protection internationale et/ou de séjour, dans le Royaume ou dans un ou plusieurs autres Etats membres, qui ont donné lieu à une décision négative ou qui n'ont pas donné lieu à la délivrance d'un titre de séjour;

9° alors qu'il a été interrogé sur ce point, l'intéressé a dissimulé avoir déjà introduit précédemment une demande de protection internationale dans un autre Etat lié par la réglementation européenne relative à la détermination de l'Etat responsable de l'examen d'une demande de protection internationale;

10° l'intéressé a déclaré ou il ressort de son dossier qu'il est venu dans le Royaume à des fins autres que celles pour lesquelles il a introduit une demande de protection internationale ou de séjour;

11° l'intéressé fait l'objet d'une amende pour avoir introduit un recours manifestement abusif auprès du Conseil du Contentieux des Etrangers."

Votre conseil a estimé, dans un arrêt du 29.03.2018, n° 201 920 que pour apprécier le risque de fuite dans le chef d'un étranger, l'Office des étrangers doit également effectuer une analyse individuelle. Cela signifie que l'Office des étrangers ne peut pas automatiquement décider qu'il y a un risque de fuite uniquement en se référant aux onze critères repris dans la liste établie à l'article 1 de la loi du 15.12.1980. L'Office des étrangers doit également analyser la situation dans son entièreté et en prendre en considération la situation individuelle du requérant :

« Wat er ook van zij, de vraag of de vaststelling van een risico op onderduiken gepaard moet gaan met de vermelding van artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet alsook een aanduiding van het concrete objectieve criterium dat in casu in aanmerking werd genomen dan wel of het aan verzoekster en de Raad is om daarnaar te raden, behoeft in dit geval geen nader antwoord.

De Raad acht het in casu belangrijker na te gaan of bij de vaststelling van een risico op onderduiken, conform artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet, een individueel onderzoek heeft plaats gehad. De voorbereidende werken verduidelijken dat er procedurele garanties gelden die de brede discretionaire bevoegdheid waarover verwerende partij beschikt om het risico op onderduiken te beoordelen, beperken. Zo volstaan het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, op zich alleen niet om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen. Vermelde wetsbepaling verduidelijkt dat er rekening moet worden gehouden "met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval", om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een risico op onderduiken bestaat omdat één of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een risico op onderduiken bestaat, zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken (Parl.St. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18). »

En l'espèce, la partie adverse n'a pas pris en considération la situation individuelle du requérant étant donné que la motivation de la décision attaquée ne contient aucun élément individuel sur sa situation personnelle en ce qui concerne l'appréciation du risque de fuite. À la lecture de la décision, on ne peut déterminer les éléments factuels de la situation du requérant sur lesquels la partie adverse s'est basé pour apprécier le risque de fuite.

En l'espèce, il a de nombreux éléments qui démontrent qu'il n'existe pas un risque de fuite dans le chef du requérant.

- Les services de police et l'Office des étrangers étaient informés de son domicile étant donné qu'il a été arrêté dans le cadre d'un contrôle administratif à la maison.

- Il a informé l'Office des étrangers de manière spontanée quant à son adresse en date du 21 janvier 2021 par un courrier recommandé.

- Le requérant n'a jamais reçu l'ordre de quitter le territoire étant donné qu'il a quitté le centre. La partie adverse était informée de ce changement d'adresse car le requérant les a prévenus environ deux semaines après l'envoi de l'ordre de quitter le territoire et le courrier leur est revenu quelques jours après qu'ils aient été informés du changement d'adresse. Au vu des informations reprises dans le dossier administratif, la partie adverse aurait dû envoyer à nouveau cette décision car l'adresse du requérant était connue. Il est totalement disproportionné de déclarer que le requérant n'a pas donné suite à l'ordre de quitter le territoire alors que l'Office des étrangers était informé de ce changement d'adresse et que la décision leur est revenue.

- Le requérant, suite au précédent refus qu'il a reçu dans le cadre de sa précédente demande d'asile, est en train, depuis plusieurs mois de préparer une demande d'asile ultérieure. Cette demande n'a pas pu encore être introduite car le requérant est en train de rassembler les différents éléments qui sont nécessaires afin de démontrer qu'il sera persécuté en cas de retour en Guinée. Actuellement, il doit encore être remis en possession d'un rapport médical circonstancié de l'ASBL Constat. Il s'agit d'une ASBL qui reçoit les demandeurs d'asile qui ont été persécutés dans leur pays d'origine. C'est le cas du requérant car lorsque son père a été informé que le requérant était attiré par les hommes, il l'a violenté et mis en prison. Le requérant a été également mis en détention suite à cela.

Il est repris sur le site internet de ce site internet :

« Notre association s'adresse aux candidats réfugiés ou demandeurs de protection en Belgique en cours de procédure et ayant été victimes de tortures ou autres traitements inhumains et dégradants dans leur pays d'origine.

Elle a pour objectif de réaliser, à la demande des intervenants juridiques, sociaux, médico-psychologique ou de la victime elle-même, un examen médical et psychologique approfondi et de remettre à la victime, le cas échéant, un rapport circonstancié établissant un niveau de compatibilité entre son histoire et les séquelles objectivées. »

D'autre part, dans le cadre de sa précédente procédure devant votre Conseil, le requérant n'était pas présent lors de son audience. Il n'a pas été informé par son conseil, ce qui est un élément important étant donné que le requérant voulait se présenter pour répondre aux différentes questions qui lui étaient posées ainsi que présenter une personne avec qui il était en relation à l'époque.

D'autre part, Votre Conseil, a constaté que les documents médicaux produits ne permettaient pas de faire un lien entre les sévices/l'état de santé du requérant et son récit d'asile. Au vu des documents psychologiques et du rapport constat qu'il produira, ces différents éléments permettront au CGRA d'analyser les craintes de retour vers son pays à la lumière de ses nouveaux éléments.

Ces différents éléments démontrent clairement que le requérant n'a jamais eu comme objectif de se soustraire aux autorités belges comme cela ressort des circonstances propres au dossier.

En effet, son adresse a toujours été connue des autorités belges et il est sur le point d'avoir rassemblé l'ensemble des documents afin d'introduire une demande d'asile ultérieure. L'ensemble de ces éléments démontre clairement qu'il n'y a pas de risque de fuite dans le chef du requérant. L'office des étrangers pouvait adopter des mesures moins coercitives à l'encontre du requérant.

Cinquième branche : situation sécuritaire en Guinée à la suite du coup d'état du 5.09.2021

En date du 5 septembre 2021, un coup d'état a eu lieu en Guinée plongeant le pays dans une crise sécuritaire.

La décision a été prise en date du 7 septembre 2021, soit deux jours après ces événements et aucune analyse de cette situation n'a été faite dans le sens de l'article 3 CEDH, alors que tout le pays est plongé dans l'incertitude depuis ce coup d'état.

Bien qu'il ne soit pas encore possible de déterminer les conséquences de ce coup d'état pour les citoyens guinéens, il n'en demeure pas moins qu'au moment, où Monsieur a été mis en détention son pays était (l'est toujours), plongé dans une crise sans précédent.

Au vu de la situation sécuritaire dans son pays d'origine, la partie adverse aurait dû analyser une potentielle violation de l'article 3 CEDH.

Ce dimanche 5 septembre, un coup d'Etat militaire a eu lieu en Guinée, mené par les forces d'intervention spéciales dirigées par Mamady Doumbouya qui a déclaré retenir prisonnier le Président Alpha Condé et promettant l'installation d'un gouvernement d'union nationale chargé de conduire une transition politique, dont la durée n'a pas été précisée.

Les militaires ont commencé à remplacer les autorités civiles et un couvre-feu est décrété de 22h à 5h.
<https://www.rfi.fr/fr/afrique/20210907-coup-d-%C3%A9tat-en-guin%C3%A9e-les-premi%C3%A8res-passations-de-pouvoir-ont-eu-lieu>

Les putschistes ont libéré mardi un premier groupe de dizaines d'opposants au régime déchu.
<https://www.lefigaro.fr/flash-actu/guinee-premieres-liberations-de-dizaines-de-detenus-du-regime-dechu-20210907>

Les frontières terrestres et aériennes de Guinée sont fermées.
<https://www.agenceecofin.com/transports/0609-91201-liaisons-aeriennes-suspendues-frontieres-fermees-la-guinee-conakry-s-isole-a-nouveau>

Il est encore trop tôt pour déterminer quelle sera la situation sécuritaire et politique des prochaines semaines voire même des prochains mois. Si de nombreux guinéens de l'opposition se réjouissent de cette destitution du Président Alpha Condé, leur joie est mêlée de peur : en effet, le dernier coup d'Etat militaire mené il y a 13 ans par Dadis Camara a plongé le pays dans un régime répressif marqué par le tristement célèbre massacre du 28 septembre 2009, qualifié de crime contre l'humanité, lors duquel plus de 150 personnes tuées et une centaine de femmes violées ont été violées à Conakry alors qu'elles étaient venues manifester dans le stade du même nom. (Stade du 28 septembre de Conakry)

Les Guinéens ne savent pas encore, malgré la libération d'opposants politiques, la confiance qu'ils peuvent accorder à ce chef militaire, qui est d'origine malinke comme Alpha Condé, dans ce pays où les tensions ethniques sont fortes depuis des années.

Certains doutent légitimement de l'honnêteté des intentions de ce chef militaire notamment en raison du timing du coup d'Etat : Il n'a pas eu lieu juste au moment des élections présidentielles ou juste après alors que c'est à ce moment que la population souffrait le plus et l'opposition était la plus malmenée. Ce coup d'Etat arrive à un moment de dissensions internes entre cette unité militaire et le régime en place. D'autres guinéens au contraire se demandent si ce coup d'Etat ne serait pas en réalité orchestré par Alpha Condé qui voudrait pouvoir se retirer de la Présidence en mettant à sa place une personne qu'il aura lui-même

choisie. Tout cela n'est effectivement que spéculations, mais ce qu'il est clair c'est qu'il est trop tôt pour pouvoir imaginer la suite des événements en Guinée et pour affirmer que la situation est en Guinée va vers une stabilité certaine.

Au vu l'opacité de la situation politique en Guinée et le fait que les frontières sont fermées, il était nécessaire que l'Office des étrangers fasse une analyse de la situation sécuritaire au moment de la prise de de la décision. »

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een getuigenis van mevr. L. G. betreffende zijn medische toestand na zijn arrestatie, een getuigenis van mevr. L. G., van mevr. B., van mevr. d. N. en dhr. M., van dhr. D., van mevr. L., een getuigenschrift van dhr. W. J. van Andante Merksem van 2 september 2021, een medisch attest van dr. D.R., een getuigenis van dhr. D. V. een attest van Format vzw, een vrijwilligersovereenkomst en een rapport over de gezondheidszorg in Guinea (Verzoekschrift, bijlagen 2-15).

3.3.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 12 en 13 van het EVRM, van artikel 41.2 van het Handvest en van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG (dat werd omgezet in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, zoals verzoeker zelf aangeeft) aangezien verzoeker nalaat concreet uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze verschillende supranationale bepalingen zou schenden.

3.3.3. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

3.3.4. De bestreden verwijderingsmaatregel vermeldt uitdrukkelijk de artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslagen. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in (...) 1°(...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)"

3.3.5. Uit het administratief dossier blijkt verzoeker op 7 augustus 2021 door de politie van Antwerpen werd geïnterpelleerd wegens illegaal verblijf.

3.3.6. De Raad stelt vast dat verzoeker niets inbrengt tegen de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat "(d)e betrokkene (...) niet in het bezit (is) van en geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie". De gemachtigde van de staatssecretaris was dus in beginsel in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet verplicht om aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. De beslissing lijkt bijgevolg *prima facie* deugdelijk gemotiveerd.

3.3.7. Verzoeker klaagt zich in een eerste middelonderdeel over het feit dat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met zijn medische problemen en dat zijn hoorrecht zou zijn geschonden.

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt in dit verband het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

3.3.8. Uit het administratief dossier blijkt dat de inspecteur van de lokale politie van Antwerpen die deelnam aan de gecoördineerde actie waarbij verzoeker op 7 september 2021 op zijn verblijfplaats werd

geïnterpelleerd, vaststelde dat “(b)etrokkene verkeerd (sic) in goede gezondheid en heeft geen medicatie nodig”. Bij zijn gehoor door de SEFOR-medewerker op diezelfde dag stelde verzoeker naar aanleiding van de vraag of hij een ziekte had die hem belemmerde om terug te keren naar zijn herkomstland het volgende: “Neen. Ik ga wel naar een psycholoog omdat mijn situatie (verblijf/geaardheid) mij stress geeft.”

3.3.9. In de bestreden beslissing wordt omtrent de gezondheidstoestand van verzoeker het volgende overwogen:

“Betrokkene verklaart stress te hebben en hiervoor naar een psycholoog te gaan, maar brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.”

3.3.10. In zijn verzoekschrift citeert verzoeker een reeks documenten, die hij ook als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt. In deze getuigenissen stelt dr. D. R. (Verzoekschrift, bijlage 9) dat hij verzoeker op 30 augustus 2021 en 6 september 2021 heeft onderzocht in het kader van het opstellen van een standaard medisch getuigschrift. In het attest van W. J., psychiater-psychotherapeut in opleiding bij Andante, van 2 september 2021 (Verzoekschrift, bijlage 8) wordt melding gemaakt van een aantal psychosomatische klachten, maar wordt geen behandeling vermeld. Hetzelfde geldt voor het attest van mevr. E. A. van CAW Antwerpen van 7 juni 2021 (Verzoekschrift, bijlage 10). In het attest van psychiater A.-M. J. van Andante van 21 mei 2021 worden wederom psychosomatische klachten vermeld en wordt een behandeling met “*Quetiapine 25 mg 1x1/d, in opbouw*” vermeld. Tenslotte voegt verzoeker een document toe van International Medical Corps van 2015 met als titel “*Santé mentale et soutien psychosocial en Guinée-Conakry*” (Verzoekschrift, bijlage 15)

3.3.11. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat geen rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker. Verzoeker heeft immers zelf op 7 september 2021 uitdrukkelijk ontkend dat hij aan een ziekte leed die een obstakel zou vormen bij zijn terugkeer. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft wel degelijk gemotiveerd waarom de psychologische begeleiding niet als een dergelijk obstakel kan worden beschouwd. In de documenten die verzoeker thans aan zijn verzoekschrift toevoegt, wordt evenmin een duidelijke diagnose gesteld of een actuele (medicamenteuze) behandeling toegelicht, behoudens de start van een behandeling in mei 2021 met *Quetiapine*, die kennelijk nog niet op punt stond. De aangeleverde stukken laten niet toe te concluderen dat een medicamenteuze behandeling of een psychologische begeleiding in verzoekers geval noodzakelijk is. Bijgevolg kan de informatie betreffende de beperkte beschikbaarheid van mentale gezondheidszorg in Guinee, niet op verzoekers individuele situatie worden betrokken.

De Raad wijst erop dat het EHRM in medische aangelegenheden heeft geoordeeld dat een verwijdering in “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*”, te wijten aan het feit dat de vreemdeling aan een ongeneeslijke ziekte lijdt, dat zijn levenseinde nabij is en dat er geen garantie is dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie heeft die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of enige andere vorm van morele of sociale steun krijgt, strijdig kan zijn met artikel 3 van het EVRM (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake *D. v. het Verenigd Koninkrijk*). In het arrest N. tegen het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Toch specificeerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak N. tegen het Verenigd Koninkrijk, waarin een overlijden imminent is, er ook nog “*andere uitzonderlijke gevallen*” mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake *N. tegen het Verenigd Koninkrijk*). Recent heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verfijnd dat onder “*andere uitzonderlijke gevallen*” wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake *Paposhvili tegen België*).

De Raad merkt op dat verzoeker *in casu* niet aannemelijk maakt dat zijn gezondheidstoestand onder *“andere uitzonderlijke gevallen”* valt. Hij toont niet concreet aan dat er ernstige aanwijzingen zijn dat zijn verwijdering hem zou blootstellen aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstand.

3.3.12. In een volgend middelonderdeel gaat verzoeker in op zijn recht op privé- en gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Het door verzoeker in zijn tweede middelonderdeel geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

3.3.13. Verzoeker voert thans met betrekking tot zijn privéleven aan dat hij slechts 3 jaar in België verblijft, maar toch al sterk geïntegreerd is, waarbij hij verwijst naar de getuigenissen die hij bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd (Verzoekschrift, bijlagen 4-7 en 13-14). De Raad stelt echter vast dat verzoeker zijn voorgehouden verregaande integratie bij het invullen van het formulier ‘hoorrecht’ op 7 september 2021 niet als reden opgaf die hem ervan weerhield terug te keren naar zijn land van herkomst. Het gegeven dat verzoeker bepaalde vriendschappelijke contacten heeft opgebouwd in zijn omgeving getuigt niet van een uitzonderlijk parcours en houdt niet in dat er jegens hem geen verwijderingsmaatregel kan worden getroffen.

3.3.14. Wat zijn recht op gezinsleven betreft, verwijst verzoeker naar een ‘relatie’ die hij sinds augustus 2021 zou hebben met dhr. M. V. (Verzoekschrift, bijlage 12). Uit de getuigenis van dhr. M. V. blijkt dat zij elkaar geregeld ontmoeten en gezamenlijk activiteiten doen.

3.3.15. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de relatie van verzoeker het volgende gesteld:

“Betrokkene verklaart dat hij in België een relatie heeft met een man die hij ziet wanneer deze vrij is. Betrokkene toont hiermee niet aan dat de relatie dei hij heeft met deze Belgische vrouw (sic) voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België”

3.3.16. De Raad treedt de verwerende partij bij dat de contacten die verzoeker gedurende enkele weken heeft met dhr. M. V. niet als een beschermenswaardig gezinsleven kunnen worden gekwalificeerd in het licht van artikel 8 van het EVRM. Wat het onderzoek naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM betreft, is de afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van de verzoekende partij en haar gezin slechts vereist indien er sprake is van een gezinsleven (RvS 5 juni 2013, nr. 223 744), wat te dezen niet het geval is.

3.3.17. Vervolgens gaat verzoeker in op het vastgestelde risico op onderduiken waardoor er aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Volgens verzoeker werd er geen individueel onderzoek gevoerd en heeft hij nooit de bedoeling gehad om onder te duiken.

3.3.18. In de bestreden beslissing wordt op basis van artikel 74/14, §3, 1° van de vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan omdat er een risico op onderduiken bestaat. Dit 'risico op onderduiken' wordt op zijn beurt vastgesteld op grond van artikel 1, §1, 11° en 1, §2, 4° van de vreemdelingenwet.

Het 'risico op onderduiken' wordt in artikel 1, §1, 11° van de vreemdelingenwet als volgt gedefinieerd:

"§ 1. Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder :

(...)

11° risico op onderduiken : het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken.

(...)"

In artikel 1, §2 van de vreemdelingenwet worden de criteria opgesomd op grond waarvan een risico op onderduiken kan worden vastgesteld:

"§ 2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

(...)

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

a) een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel;

(...)"

In de beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

"Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 04.01.2021 (bijlage 13qq). Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing."

3.3.19. Verzoeker betwist niet dat hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 4 januari 2021. Zoals de raadsman van de verwerende partij ter terechtzitting toelicht, werd de aangetekende zending met het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) verzonden naar de gekozen woonplaats van verzoeker te Sint-Niklaas. Deze zending werd nooit afgehaald. Slechts naderhand maakte verzoeker een wijziging van gekozen woonplaats over aan het bestuur. Bijgevolg kon de gemachtigde van de staatssecretaris rechtsgeldig concluderen dat het *"weinig waarschijnlijk (is) dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing."* In zoverre verzoeker van oordeel is dat er voor hem minder verregaande maatregelen dienden te worden genomen, lijkt hij zich te richten tegen de beslissing tot vasthouding waarvoor de Raad, zoals hierboven gesteld, niet bevoegd is.

3.3.20. Verzoeker beweert dat er in zijn hoofd geen sprake is van een risico op onderduiken. Nochtans kan uit het betoog van verzoeker niet worden opgemaakt dat hij zinnens was het Schengengebied binnen de voorziene termijn van 30 dagen te verlaten, maar dat hij zich voorbereidt om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen. De vraag rijst naar het belang van verzoeker bij dit middelonderdeel.

3.3.21. Tenslotte betoogt verzoeker dat zijn verwijdering strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM omdat er op 5 september 2021 in Guinee een staatsgreep plaatsvond die gevolgen heeft voor de veiligheidssituatie in zijn land van herkomst en onzekerheid teweeg brengt over de toekomst van zijn land. Verzoeker licht dit toe aan de hand van een aantal uittreksels uit internetbronnen, waaruit onder andere kan worden afgeleid dat de landsgrenzen en de luchthavens in Guinee gesloten werden.

3.3.22. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende: *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) is van oordeel dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (c)).

3.3.23. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker de staatsgreep in zijn land van herkomst, die op 5 september 2021 plaatsgreep en waarover in de media werd bericht niet had vermeld als beletsel bij terugkeer tijdens het invullen van het formulier 'hoorrecht' op 7 september 2021, zodat de vraag rijst of de gemachtigde van de staatssecretaris hiermee automatisch rekening diende te houden. Bovendien heeft verzoeker deze staatsgreep tot nader order niet aangewend om een verzoek om internationale bescherming als 'réfugié sur place' in te dienen.

Uit de door verzoeker aangeleverde informatie kan niet worden opgemaakt dat de huidige overgangsfase in Guinee na de arrestatie van Alpha Condé gevolgen heeft voor de veiligheidssituatie van de Guineese bevolking of problemen oplevert die een risico op schending van artikel 3 van het EVRM inhouden. Verzoeker verwijst in zijn middel naar de gebeurtenissen van 2009, maar er zijn thans geen indicaties dat de huidige staatsgreep ook aanleiding zou geven tot massale moordpartijen.

De verwerende partij wijst er in haar nota met opmerkingen op dat de sluiting van de grenzen ondertussen werd opgeheven, zodat er alvast geen praktische obstructie meer bestaat bij de tenuitvoerlegging van de terugleidingsmaatregel en dit argument komt te vervallen.

3.3.24. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord vooraleer jegens hem een verwijderingsmaatregel werd genomen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn rechten van verdediging zouden zijn geschonden. Er werd ook geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 en/of van artikel 8 van het EVRM.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. In het verzoekschrift voert verzoeker het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

"La décision entreprise risque de causer au requérant un préjudice grave difficilement réparable. L'exécution de la décision querellée aurait des conséquences sur l'exercice de sa vie familiale et vie privée garantie par l'article 8 de la CEDH. Le Conseil d'État a considéré que toute atteinte à la vie privée et familiale constitue un risque de préjudice grave et difficilement réparable (C.E., arrêt n° 79.089 du 4 mars 1999).

Si la décision devait être exécutée, l'article 8 de la CEDH serait violé puisqu'il serait séparé de son réseau social et de son compagnon.

Cela entraînerait une ingérence disproportionnée dans la vie privée et familiale du requérant.

Le risque de perte d'une opportunité touchant à l'avenir d'une personne, ainsi que la rupture de ses attaches familiales est suffisante pour qu'il y ait risque de préjudice grave et difficilement réparable.

En outre, le requérant bénéficie d'un suivi régulier par une psychologue et psychiatre car il est atteint un trouble de stress posttraumatique sévère. Ils indiquent que le patient a besoin d'un suivi psychologique régulier.

L'exécution de l'ordre de quitter le territoire aurait pour effet l'arrêt du traitement médical en cours en Belgique, sans possibilité de le poursuivre en Guinée, où le requérant est sans revenus, ce qui serait contraire à l'article 3 de la CEDH. En outre, le requérant produit de la documentation en annexe de laquelle, il ressort qu'il lui sera impossible de suivre un traitement psychologique en Guinée. En effet, il n'existe pas de législation spécifique sur la santé mentale en Guinée, aucun budget n'est alloué à ce poste, le personnel n'est pas formé, il y a uniquement 30 psychologues pour l'ensemble de la Guinée...

Et enfin, un coup d'état d'état a eu lieu en guinée en date du 5.09.2021, plongeant le pays dans l'incertitude et une grande insécurité. Il y a un risque de violation de l'article 3CEDH."

3.4.2. Tenzij de verzoekende partij het bestaan van een 'evident' nadeel aannemelijk maakt, dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198.096; RvS 3 juni 2010, nr. 204.683; RvS 30 maart 2011, nr. 212.332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220.854; RvS 18 september 2013, nr. 224.721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226.564).

3.4.3. Verzoeker koppelt het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Verzoeker heeft echter niet aangetoond dat zijn privé- en gezinsleven op Belgisch grondgebied van die aard is dat het zou opwegen tegen het onregelmatig karakter van zijn verblijf in België waardoor de bestreden beslissing geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel inhoudt.

Wat verzoekers gezondheidstoestand betreft, werd bij de bespreking van het middel gesteld dat er geen indicaties bestaan dat de psychosomatische klachten van verzoeker een verwijderingsmaatregel in de weg zouden staan. Aangezien verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat een psychologische begeleiding of een psychiatrische behandeling noodzakelijk zijn, kan hij de landeninformatie betreffende de bedenkelijke kwaliteit van de Guineese geestelijke gezondheidszorg niet op zijn persoonlijke situatie betrekken.

Tenslotte toont verzoeker niet concreet aan dat de onzekerheid die het gevolg is van de militaire staatsgreep in Guinee van 5 september 2021 tot gevolg heeft dat een (gedwongen) verwijdering naar dit land automatisch een schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofd van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

F. TAMBORIJN